

VALLANKUMOUKSELLINEN KANSLIATOUHU JA VALLANKUMOUKSELLINEN TOIMINTA

Perustavaa kokousta koskevan kysymyksen oli luonnollisesti ja kiertämättä noustava esiin vallankumousliikkeessämme. Jotta itsevaltiudellisen Venäjän vanhojen, maorjuudellisten laitosten jäännökset saataisiin lopullisesti pyyhkäistyksi pois, jotta voitaisiin määritellä uuden, vapaan Venäjän järjestelmä, ei voida kuvitella muuta eheää ja johdonmukaista tietä kuin yleiskansallisen perustavan kokouksen koollekutsuminen. Tosin elämä toteuttaa eheitä ja johdonmukaisia tunnuksia harvoin täydellisesti, se tuo aina paljon sellaista, mitä ei ole voitu etukäteen arvata ja mikä mutkistaa asiaa, sotkee ratkaisua, sotkee vanhaa ja uutta sekaisin. Mutta sen, joka haluaa vilpittömästi tehdä lopun vanhasta ja osaa pyrkiä tuohon päämäärään, on selvästi määriteltävä perustavan kokouksen merkitys ja taisteltava kaikin voimin sen toteuttamiseksi täydessä ja puhtaassa muodossaan.

Valveutuneen proletariaatin puolue, sosialidemokratia, on jo toisessa edustajakokouksessa vuonna 1903 hyväksytyssä ohjelmassaan asettanut vaatimuksen perustavasta kokouksesta. „Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue”, sanotaan ohjelmamme viimeisessä osassa, „on varmasti vakuuttunut siitä, että mainittujen poliittisten ja taloudellisten uudistusten” (demokraattisen valtiojärjestelmän luominen, työn suojelu j.n.e.) „täydellinen, johdonmukainen ja pysyvä toteuttaminen on saavutettavissa vain

itsevaltiuden kukistamisen ja koko kansan vapaasti valitseman perustavan kokouksen koollekutsumisen tietä”.

Näistä sanoista näkyy selvästi, että puolueemme ei kiinnitä huomiota ainoastaan muodollisiin, vaan myöskin aineellisiin perustavan kokouksen koollekutsumisen ehtoihin, s.o. sellaisiin ehtoihin, jotka tekisivät kokouksen todella yleiskansalliseksi ja perustavaksi kokoukseksi. Eihän se riitä, että kokous nimitetään „perustavaksi”, ei riitä, että kutsutaan koolle kansanedustajat, vaikkapa heidät olisikin valittu yleisen, yhtäläisen ja välittömän äänioikeuden pohjalla ja salaisella äänestyksellä, vaikka olisikin taattu todella vapaat vaalit. Kaikkien näiden edellytysten lisäksi tarvitaan vielä se, että perustavalla kokouksella olisi valtaa ja voimaa säätää uusi järjestys. Vallankumousten historia tuntee sellaisia esimerkkejä, jolloin kokousta on pidetty perustavana, mutta todellisuudessa reaalin voima ja valta eivät ole olleet sen käsissä, vaan vanhan itsevaltiudellisen vallan käsissä. Niin oli Saksan vallankumouksen aikana v. 1848, ja siksi sen kauden „perustava” kokous, surullisen kuuluisa Frankfurтин parlamentti, saikin halveksitun „juttutuvan” häpeällisen maineen: tämä kokous lörpötteli vapaudesta, sääti vapauden, mutta ei ryhtynyt reaalisiin toimenpiteisiin vapautta tukahduttavien valtalaitosten poistamiseksi. Oli aivan luonnollista, että tuo liberaalisen porvariston surkeiden lörpöttelijäin surkea kokous joutui kunniaattomasti poistumaan näyttämöltä.

Venäjällä kysymys perustavan kokouksen koollekutsumisesta on nyt ensimmäisellä sijalla päivän poliittisten kysymysten joukossa. Ja juuri nyt tämän kysymyksen reaalinen puoli saa mitä polttavimman merkityksen. Ei ole niinkään tärkeätä se, kutsutaanko perustava kokous koolle (siihen on yksinpä meklariministeri, kreivi Wittekin, suostuva ehkä jo huomenna), kuin se, tuleeeko siitä todella koko kansaa edustava ja todella perustava.

Tosiaankin, jo vallankumouksemme kokemuskin, siitä huolimatta, vaikka vallankumous on vasta alussa, on osoittanut havainnollisesti, millaisia temppuja voidaan tehdä sanoilla ja lupauksilla yleensä, muun muassa perustavan kokouksen tunnuksella. Muistakaapa äskeistä zemstvomiesten ja kaupunkilaisten, „kadettien” edustajakokousta, joka pidettiin Moskovassa. Muistakaapa heidän kuuluisaa määritelmäänsä: Valtakunnanduuma perustamis-

tehtävineen perustuslain laatimista varten hallitsijan antamin vahvistuksin... Yksinpä porvarillis-demokraattinen lehdistökin totesi tuon määritelmän sisäisen ristiriitaisuuden ja tolkkuttomuuden. Uuden valtiojärjestelmän „perustaminen” vanhan hallituksen päämiehen „vahvistuksin” — sehän merkitsee sitä, että laillistetaan kaksi valtaa, kaksi tasavertaista (paperilla tasavertaista) korkeinta valtaa: kapinaan nousseen kansan valta ja vanhan itsevaltiuden valta. On ymmärrettävää, että niiden tasavertaisuus on pelkästään näennäinen, että niiden välisen „sopimuksen” määrää todellisuudessa se, kummalla puolella on ylivoima. Liberaaliset porvarit ovat siis „ihanteellisessa” suunnitelmassaan vanhasta Venäjistä uuteen Venäjään siirtymiseksi laillistaneet sen, että rinnakkain tulee olemaan kaksi tasavertaista, toisilleen vihamielistä ja keskenään taistelevaa voimaa, s.o. laillistaneet ikuisen, loppumattoman taistelun.

Tavallisen muodollisen logiikan kannalta ei tätä ristiriitaa voida mitenkään selittää. Mutta porvariston luokkasetujen logiikka selittää sen täydellisesti. Porvaristo pelkää täydellistä vapautta, täyttä demokratiama, sillä se tietää, että valveutunut, s.o. sosialistinen proletariaatti käyttää vapautta hyväkseen taistellakseen pääoman herruutta vastaan. Sen tähden porvaristo ei itse asiassa halua täydellistä vapautta, kansan täyttä itsevaltaisuutta, vaan haluaa tehdä kaupat taantumuksen kanssa, tehdä kaupat itsevaltiuden kanssa. Porvaristo haluaa parlamentarismin voidakseen turvata pääoman eikä virkavallan herruuden, ja samalla se haluaa monarkiaa, vakituista sotaväkeä, virkavallan vissien etuisuuksien säilyttämistä, ettei vallankumousta päästettäisi kehittymään loppuun saakka, ettei aseistettaisi proletariaattia, — käsittäen aseistamisella sekä välitöntä aseistamista aseilla että aseistamista täydellä vapaudella. Porvariston ristiriitainen luokka-asema itsevaltiuden ja proletariaatin välillä synnyttää kiertämättä, jopa niiden tai näiden yksilöiden tahdosta ja tajunnasta riippumattakin, järjettömiä ja tolkkuttomia „sovinto”-määritelmiä. Osoittautuikin, että perustavan kokouksen tunnuksesta on tehty korulause, vapauden puolesta kapinaan nousseen proletariaatin suurella vaatimuksella pelataan komediaa; näin porvaristo tahraa kaiken, mitä maailmassa on, muuttaen taistelun kaupusteluksi.

„Nasha Zhizn” lehden radikaaliporvarit eivät käsitä tätä liberaalien kiertämättömän valheellista ja koristeellista kysymyksen asettelua, kun he vakavin naamoin kuvailevat, miten herrat Falbork ja Tsharnoluski ja sitten Liittojen liiton keskustoimikunta ovat laatineet „luonnoksen” perustavan kokouksen koollekutsumisesta. On naurettavaa kirjoitella tuollaisia „luonnoksia”, hyvät herrat! Te kuljette vallankumouksen kavaltaneiden „kadettien” tietä. Te unohdatte, että paperiluonnokset kaikkien perustuslaillisten illuusioiden tavoin turmelevat kansan vallankumouksellista tietoisuutta ja heikentävät sen taistelutarhoa, sillä siten hämätään kysymyksen painopiste ja vääristellään koko kysymyksen asettelu. Ettehän te propagoi poliittisia aakkostietoja,— te asetatte kysymyksen *käytännöllisesti*, sitä osoittaa jo „äärimmäisten ja maltillisten puolueiden edustajien” välillä järjestämänne luonnoksenkäsittelyn luonnekin. Se on manilovilaisuutta, arvoisat demokraatit porvariston joukosta, kun te toisaalta tunnustatte toivottavaksi sen, että perustavalla kokouksella olisi valta kaikessa „täydellisyydessään”, mutta toisaalta yritätte yhdistää äärimmäiset puolueet „maltillisten” kanssa, t.s. tällaista täysvaltaisuutta haluavat ja haluamattomat.

Alas kiiltokoreat juhla-asut! Riittää jo valheellisia liberaalisia fraaseja! On aika tehdä rajat selviksi. Oikealla puolella ovat itsevaltius ja liberaalinen porvaristo, jotka on liittänyt faktillisesti yhteen se, että ne eivät halua perustavalle kokoukselle annettavan koko valtaa eheänä, täydellisenä ja jakamattomana. Vasemmalla ovat sosialistinen proletariaatti ja vallankumouksellinen talonpoikaisto tahi laajemmin otettuna — koko vallankumouksellinen porvarillinen demokratia. Nämä haluavat koko valtaa perustavalle kokoukselle. Tuon päämäärän saavuttamiseksi ne voivat solmia ja niiden on solmittava keskenään taisteluliitto, silti tietenkään sulautumatta toisiinsa. Ne eivät tarvitse paperiluonnoksia, vaan taisteluhenkisiä toimenpiteitä, ei kansliatyön järjestelyä, vaan vapauden puolesta käytävän voitokkaan taistelun järjestämistä.